

EMELJ MAGADHOZ

B Ó K A M Á R I A

Lélekszakadva fut a szél,
rám zörget ajtót, ablakot.
Hiába kérlelem, megállj!
Vihart követni nem tudok.

Felhők mögül tűz rám a nap,
árnyakat riaszt fel újra.
Elmaradoznak az erdők,
nem csobog oázis kútja.

Véget nem ér a sivatag,
szederjes ajkamon homok.
Lombok susogását hallom . . .
Ó, mondd, hogy nem álmodok.

Emeld le rólam az eget,
legyen már ennek is vége.
Ne hulljon homokdűnére
túlélő arcomnak éle.

Emelj magadhoz végre.

Palics, 2003